

BİR SERGİ, BİR SES

Nihat Tekin...

1968 yılında Erzurum Hınıs'ta, beş çocuklu bir ailenin üçüncü çocuğu olarak dünyaya geldi. Önce her şey yolundaydı, ama Nihat 2 yaşında geçirdiği menenjit sonucu işitme yetisini kaybetti. Malatya'ya taşınan aile Nihat'ı okuması için Malatya İşitme Engelliler İlköğretim Okulu'na gönderdi. Ailesi Nihat'ı okutmak istiyordu ama ilkokuldan sonra işitme engelliler için bir okul yoktu o zamanlar, diğer okullar ise Nihat'ı kabul etmediler. Eğer Nihat zamanında yeterli eğitim alabilseydi, duymamasına rağmen konuşabilecekti, ama yeterli eğitimi zamanında alamadığından ancak işaret diliyle ya da yazarak anlaşabiliyor çevresi ile. Oysa onunla ya da başka bir engel grubu ile anlaşmak için hiçbir engel yok ki, engel onlarda değil, onları anlamak ve dinlemek istemeyenlerde.

Ben Nihat'la, 2-12 Mart 2010 tarihleri arasında Ankara Devlet Resim ve Heykel Müzesi'nde açmış olduğu seramik sergisinde tanıştım. Bu sergi Nihat'ın altıncı kişisel sergisi. Daha önce Malatya, Samsun ve Mersin'de de kişisel sergiler açmış, pek çok karma sergide eserleri yer almış.

Nihat'ın en büyük desteği ailesi. Nihat daha çocukken farkediyorlar ki, Nihat'ın resime büyük bir ilgisi ve yeteneği var. Sürekli resim yapıyor. Ailenin de desteği ile Nihat kendini yetiştiriyor. Hele bir ablası var, Ayten, en büyük destekçisi. Nihat, 1982'de Atatürk karakalem yarışmasında birinci

olmasıyla, bu konuda daha istekle çalışmaya devam ediyor.

Gün geliyor Nihat kendi kendine yetmediğini fark ediyor; 1990'da karakalem kursuna başlıyor. Ardından yağlı boya, linol baskı, heykel, seramik dersleri alıyor. O sıralar Malatya İnönü Üniversitesi'nde bulunan Cebrail Ötgün ve Atilla İlkyaz'dan aldığı derslerle tekniğini ve uslubunu geliştiriyor.

Resim, heykel ve seramik çalışmayı öyle seviyor ki, sürekli çalışıyor, sürekli üretiyor. Çalışmalarının sonuçlarını gören herkes hayran oluyor. Bir hayranı da Gülten. Gençecik yaşlarda Nihat ve Gülten evleniyorlar. İki çocukları oluyor. Sergide Gülten'le de tanışıyorum. Eşinden bahsederken gözleri ışıltılı Gülten'in. Diyor ki; "Evliliğimizin ilk yıllarında bize tepki gösteren insanlarla karşılaştığımda üzülürdüm, kızardım. 'Senin neyin var? Engelli değilsen neden işitme engelli biri ile evlendin?' derlerdi. Bir türlü birbirimizi sevdiğimize inanmazlardı. Şimdi umursamıyorum böyle şeyleri."

Nihat'ın geçimini sağlamak için işe girmesi gerek. Malatya'da bulunan seramik fabrikasına işçi olarak giriyor. İlkokul mezunu ve işitme engelli olduğu için önce Nihat'ı pek ciddiye almıyorlar. Ama ürettiklerini görünce fabrikadakiler de Nihat'a hayran oluyor. Kalıp ustası Serdar Usta onu sağ kolu yapıyor. Öyle ki, fabrikaya yeni gelen işçileri Nihat eğitmeye başlıyor.

1999 yılında İnönü Üniversitesi Seramik Atölyesi'ne kalıp ustası olarak işe giriyor. İnönü Üniversitesi'ne işe başlarken, akademisyenlerden Fazıl Ercan ve Serdar Mutlu'nun katkılarıyla seramik sanatını icra etmeye başlıyor. Nihat işini çok seviyor. Çalışmayı da. Diyor ki; "Eğer okuyabilseydim, daha iyi koşullarda çalışabilecektim, ama şimdi benim suçummuş gibi üniversite mezunu değilim diye daha düşük ücretli bir kadroda çalışıyorum."

Engellilerimizi okullara almıyoruz, eğitim vermiyoruz, sonra da eğitim seviyesi düşük diye daha az ücret veriyoruz. "Yapamaz" diyerek işe almıyoruz, ekonomik bağımlı bireyler olarak evlere hapsediyoruz. İşe alsak, onlara güvenmiyoruz. Sahi asıl engelli olan kim?

Nihat, tüm eserlerinde, sevgiyi, saygıyı ve eşitliği anlatmayı hedeflediğini söylüyor.

Ankara'dan bir sergi geçti. Birisi bize kendi dilinde seslendi. Kimimiz duydu, kimimiz duymadı... Birgün herkesin duyması dileği ile...